פה:

לימא שמואל לית ליה דרב דימי. פירוש רש"י נראה עיקר דקאי

על חבירו דרך אויר אע"פ שהוא תשמיש גרוע ומשני התם רשויות

דאורייתא וליכא למיחש שמא מתוך כך יבא לטלטל מרה"י לרה"ר

דאימורא דאוריימא מידט ידט אבל

הכא דאי לאו דאסרי אהדדי שמא

מתוך כך יטלטל מחצר לחצר ור"ת

פירש בע"ח וחין נרחה פירושו:

ובי אמר רב הבי. פי׳ דאין אדם

והא אתמר שני בחים כו' והס"ד

טעמא דאוסר לזרוק משום דסגי

באויר רה"ר למעלה מעשרה והאמר

דאוסר עליו אוירן של בני רה״ר אף

על פי שאין להם כאן תשמיש וכן פי׳

בקונטרס ומדשמואל אדשמואל לא

מצי למיפרך דאין תשמיש דאויר הכא

חשיב כהחיא דלעיל אבל לרב פריך

מכל שכן ורש"י פירש דלח פריך

שמואל אדשמואל משום דברשויות

דאורייתא מודה: לאן מי אוקימנא

אוסר על חבירו דרך אויר

אההיא דבור שבין ב' חלירות דקסבר שמואל אדם אוסר

יותנוז. ט) לעיל עג: וע"שז.

י) סוכה ג:, ל) [גירסת הערוך ע' סבן בן ננס], ל) ס"ח כי חתח, מ) יש

גורסין בן בונייס תלמידו של רבי [רש"ל עי"ש], () בס"ח:

שבחלרו.

הגהות הב"ח

(א) גפ' כל מקום שאמרו

חכמים הדר: (3) שם

מלירו של בן בוניים:

ל) [ל"ל אלעור], ב) [לעיל עד.], ג) שבת ח: לעיל ע. עו. ולקמן פו. קא:, ד) ולעיל עו. וש"כן, ה) שבת לו., לעיל עו. [סוכה ג:], ו) בסדר המשנה בירושלמי אסורה לזה ולזה אפילו רחבה כמה יף הגי' עליו, ה) וער

והאמצעי אסור יתיב רב ברונא והאמר להא שמעתא א"ל רבי 6 אליעזר בר בי רב אמר רב הכי א"ל אין ט אחוי לי אושפיזיה אחוי ליה אתא לקמיה דרב א"ל אמר מר הכי א"ל אין א"ל והא מר הוא דאמר לזה בשלשול ולזה בזריקה שניהן אסורין א"ל מי סברת דקיימי

สราโก חורבה

רה"ר ולבני רה"י לכתף עליו ובלבד שלא יחליפו התם רשויות דאורייתא הכא רשויות דרבנָן י וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה אמר ליה רבינא לרבא מי אמר רב הכי והא איתמר 🕫 שני בתים משני צידי רבים רבה בר רב הונא אמר רב א אסור לזרוק מזה לזה ושמואל אמר מותר לזרוק מזה לזה א"ל לאו מי אוקימנא - דמדלי חד ומתתי חד זימנין דמגנדר ונפיל ואתי לאיתויי: כותני י הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב י והדר שם אינו אוסר עליו בית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות הרי זה עירוב והדר שם אוסר י רבי יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית אינו אוסר ": גמ" אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת • כל מקום שאמרו • הדר שם אינו אוסר הנותן , את עירובו אינו עירוב חוץ מבית שער דיחיד וכל מקום שאמרו חכמים אין מניחין בו עירוב המניחין בו שיתוף חוץ מאויר מבוי מאי קמ"ל תנינא הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב עירוב הוא דלא הוי הא שיתוף הוי בית שער דיחיד ואויר דמבוי איצטריכא ליה דלא תנן תניא נמי הכי הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת ובחצר ובמבוי ה"ז עירוב והתנז

אין זה עירוב אימא ה"ז שיתוף שיתוף במבוי לא מינמר אימא בחצר שבמבוי שמר רב יהודה אמר שמואל יבני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום פת שעל השלחן סומכין עליהן משום עירוב ואמרי לה משום שיתוף אמר רבה ולא פליגי כאן במסובין בבית כאן במסובין בחצר אמר ליה אביי לרבה תניא דמסייע לך ' עירובי חצירות בחצר ושיתופי מבואות במבוי והוינן בה עירובי חצירות בחצר והתנן הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב אימא עירובי חצירות בבית שבחצר • שיתופי מבואות בחצר שבמבוי: רבי יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד וכו': היכי דמי תפיסת יד כגון חצירו של 🌣 בוניים כן בוניים לקמיה דרבי אמר להו פנו מקום לכן מאה מנה אתא איניש אחרינא אמר להו

שבחלר: אינו אוסר. על בעל חלר ואין לריך ליתן את הפת דלאו דירה היא: והדר שם. אם השאיל בעל הבית בית התבן שלו לאחר לדור שם אוסר עליו בחצר הואיל ופתוח לחצר: אם יש שם ספיסם יד של בעל הבית. שיש לבעל הבית מקום בדירתו של זה שנותן שם כליו להלניע: אינו אוסר עליו. דכל רשותא דחלר דידיה הוא כאילו דר עמו בבית: גבו' חוץ מבים שער דיחיד. דחלר של יחיד ומתני׳ בבית שער דחצר דרבים עסקינן: עירוב משום דירה דמערב להו לבתי דירה כאילו כל בני הבתים דרין כאן הלכך אי לא חזי לדירה לא מלי שרי אבל שיתוף לא משום דירה הוא דהא לא במים שייכי ביה אלא חלירות הלכך לאו דירה בעינן אלא מקום המשתמר כגון חלר אבל אויר דמבוי לאו משתמר הוא: חניא נמי הכי. דמניחין בו שיתוף: מסובין בבים. משום עירוב: מי מינער ל"ג. דטעמא לאו משום נטירותה הוה: בבים שבחלר. לאפוקי בית שבחלר אחרת: בחלר שבמבוי. לאפוקי חלר שאינה פתוחה לו: (בוניים) בן בוניים. עשירש הוה ומשאיל בחים שבחלר⁰ לאחרים והיו לו כלים בכולן שמחוך עושרו היו לו כלים הרבה: פנו מקום לבן מאה מנה. כלומר מקום חשוב: לפי מחילומיה, ודיורין בכל אחת ואחת ועושין מרפסת ארוכה לפני הפתחים כאורך עלייה וכולן עולים בסולם אחד למרפסת ודרך המרפסת נכנסין ויולאין כולן, מרפסת אלוי״ר, סולם אשקל״א (שם). אינו עירוב. דלא חזי לדירה, שכל היולא ונכנס עובר עליו (שם). עירובי

כל מקום שאמרו חכמים הדר שם אינו אוסר על בני חצר [הנותן עירובו שם אינו עירוב] חוץ מבית שער דיחיד, ובית שער דקתני במתני' בית שער דרבים. ירושלמי הדא את אמרת (דתמר) בבית שער של יחיד אבל בבית שער של רבים הרי זה צירום. והדר שם הרי זה אוסר עליו ג). דבי ר׳ ינאי אמרי אפילו יתד לתלות בו מנעלו. ואפי׳ טבלה או עשתות. רב ואמרן בלבד דבר הניטל בשבת וכו'. [וכל מקום שאמרו אין מניחין] בו עירוב, כגון אכסדרא ומרפסת וכיוצא בהן, עיר מניחין בהן, אבל מניחין בהן שיתופי מבוי, חוץ מן אויר (למבוי) [המבוי] שאפי׳ שיתופי מבוי לא. תניא נמי הכי כו׳. אמר רב יהודה אמר רב בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום פת שעל השלחן סומכין עליו משום עירוב. והני מילי במסובין

ב בתית שבחצר, ושיתופי מברי בתיקום בל מדירה אומר אם משם תפיסת יד של בעל הבית אינו אוסר עלית. פי אם יש בית בחצר שהו היה שם באותו הבית לבעל חצר כלים או סחורה מונחין באותו הבית, ומשתמש בה זכה. כיון בבית שבחצר, ושיתופי מברי בדול בעל בחצר הדר שם אינו אוסר עליו. היכי דמי תפיסת יד של בעל הוצר הדר שם אינו אוסר עליו. היכי דמי תפיסת יד, א"ר חנינא כגון חצירו של בן שם שהיה עשיר גדול, ויש בכל הבתים שבחצירו כלים וסחורות, ואין שם בית שלא היה לו חפץ בתוכו שהיו לו נכסים הרבה.

גליון הש"ם גמ' שיתופי מבואות בחצר שבמבוי. עיין לעיל דף סח ע"א חד"ה וניקני ד להו. ועוד לעיל דף עח

מוסף רש"י

. לי אושפיזיה. דאיזיל ואישייליה עד.). מקום שאין בו על גבוה מן הארץ ג' ואילו היה רוחב ד' היה נקרא רשות לעצמו והוי כרמלית ואסור לכאן ולכאן, אבל עכשיו נקרא מקום פטור ומומר לכאן ולכאן לכתף שלהו עליו משח חשוב לחו נפשיה הוא ובטיל להכא דהה מעייל מרשות הרבים ות היחיד ואתי למישרי הולאה בשבת (שם) ודרבנן היא. דאילו חיובא ליכא סימ, למים מיזכם פיכם דבעינן עקירה מרשות זו והנחה לרשות זו, והכא גמורה עהירה מרה"י למקום פטור, ממקום פטור לרה"ר גמורה וסנחס (לעיל עוו.). יותר משל תורה. יותר ממה שעשתה מוכה לדבריה (זבחים קא.). משלו לשל חבירו לא הוה מכני לכל לכלי לנו ההה שרי שמואל (שבת צה). דמדלי חד ומתתי חד. דמחפר אר ובתחיף חד.

דממון כן לכיך לאמן ידו

מגבוה לנמון או מנמון

לגבוה טריד בה ודילמה

לא זריק על הגג ונופל

לרה"ר ואמי לאחויי, ולהכי

נקט ואמי לאחויי, ולהכי

נקט ואמי לאחויי, ולהכי

נקט ואמי לאחויי, ולהכי משום נפילת רה"ר ליכא משום נפינת לה ל פינת חיוב חטאת, דמתעסק הוא אצל הוצאה דלא נתכוון לזרוק לרה"ר (שם). הנותן עירוב הגבוי מבתי החלר ונתנו בבית שער. היינו בית מבפנים או מבחוץ, ושומר ספתת יושב שם (סוכה ג:). אכסדרא. שלפני הנית שקורין פורטק"א (שם). ומרפסת. עלייה ארוכה

אמות וגבי חלל המבוי נמי ליסרו אהדדי לא מיקשי דאלו חורבה משתמשין בה תשמישות הרבה בין בסמוך בין ברחוק אבל הכא ליכא תשמיש אלא מילוי וההוא ע"י הפלגת

אויר ארבעה הוא: אמר רב הרי. בתמיה. דר"א סבר מדאמר רב אמצעי אסור ואע"פ שיש הפסק אויר חורבה בינו ולבתים ש"מ אדם אוסר על חברו דרך אויר סבירא ליה וטעמא דסמוכין מותרין משום דתשמישן קשה לחילונים: והא מר הוא דאמר כו׳. אלמא אף על גב דשלשול נוח מזריקה הואיל דאינו ממש לאחד מהן כפתח לא שרינן ליה לחד מינייהו והכא נמי מאחר דאינו כפתח לא לזה ולא לזה אע"ג דנחת לזה מזה ליתסרו: מי סברת דעבידי כי שורה. זו אלל זו שתהא החילונה מפסקת בין הבית ולאמלעי דתיסק אדעתך אדם אוסר דרך אויר סבירא לי דתיקשי לך סמוכין נמי ליתסרו: לא דעבידי כחלוב׳. ושלשתן סמוכין לבתים האמצעי כנגד השתים כשלשה רגלי הקנקן הלכך הסמוכין מותרין דאין אדם אוסר על חברו דרך אויר והאמלעי אסור דשניהן משתמשין

בה בשלשול ורשות שניהם היא ואף על גב דשתים הסמוכות פרולות לאמצעי האוסר לא אחמור רבנן במקום שאין לו תשמיש גמור שיהא אסור משום פרוץ: לימא שמואל. דאמר [ע"א] אדם אוסר על חברו דרך אויר: לית ליה דרב דימי. דהא מקום שאין בו ארבעה כיון דלית ביה שיעור מקום הנחה דידיה לאו הנחה היא והרי הוא כאויר בעלמא והאמר מותר בלא שום תיקון ושמואל הוצאת זיז בעי: רשויות דרבנן. שניהן רה"י ואין אוסרין מזה לזה אלא מדרבנן: מי אמר רב הכי. זה משתמש בסמוך לו על ידי זריקה ואין חבירו אוסר עליו דרך אויר: שני בחים. של אדם אחד אסור לזרוק ואע"ג דכי סגי באויר רה"ר למעלה מעשרה קא סגי וקאמר דאוסר עליו אוירן של בני רה"ר אע"פ שאין להם כאן תשמיש: דמידלי חד ומיתתי חד. ה' גבוה וה'

נמוך שמא יזרוק מן הנמוך לגבוה ולא יגיע ויפול לרה"ר. ולשמואל דאמר

מותר לא קשיא דידיה אדידיה דאמר

אדם אוסר על חבירו דרך אויר דהא

אמרינן ברשויות דאורייתא שמואל

מודי: בותבר' אם עירובו. עירובי חלירות: והדר שם. בבית שער

חצירות בבית שבחצר ושיתופי מבראות בחצר שבמבוי. דעירוג החלר לנירוף הכחים הוא להיות כולם כדרים גבית אחד, הלכך בעינן בית הראוי לדירה, ושימוף המבוי אינו אלא לנרף החלרות וחלרות לאו דירה נינהו והלכך לא בעי דירה אלא באירא של חלר דיו ובמקום משתמר, ויהיו כל החלרות כולן כאילו חשמישן להיות אחד (טובה 12).

ואמנעי אסור. לקמיה מפרש טעמא דעבידא כחלובה ושניהם הבתים סמוכים. ואע"ג דאיכא לאקשויי דבור דלעיל נע"אן דמי לאמלעי שהרי שני הבתים סמוכין לאויר המבוי ואי משום שיש הפסק ארבעה בינו לכל א' הכא נמי איכא הפסק כל חלל חורבה האמצעית וכולה

סוכבה

כשורה לא דקיימי כחצובה א"ל רב פפא לרבא לימא שמואל לית ליה דרב דימי ⁰ דכי אתא רב דימי א"ר יוחנן מקום שאין בו ד' על ד' מותר לבני

> בו'. בשבת פרק הזורק (דף מ.) מוקי לה הכי משום פירכא אחריתי וק"ק דהתם נמי קאמר ולאו מי אוקימנא: בית התבן בו' הרי זה וב הוא דלא הוי הא שיתוף

בעל הבית שהיה שותף לשכניו לוה ביין ולזה ביין אין לריכין לערב ולקמן בפרק כל גגות (דף 65:) קאמר מאי לא עירבו לא נשתתפו:

עירוב. ואפילו אין שם תבן דלענין הנחת עירוב לא בעי אלא דחזי לדירה אבל הא דקאמר בפ׳ הדר (לעיל ד׳ עב:) דבית התבן אוסר היינו דוקא כשיש שם תבן כמו שלר׳ יהודה אינו אוסר אלא מקום דירה והיינו דוקא כשדר שם בשבת דבעינן מקום פיתא או מקום לינה והא דקתני הכא הדר שם אוסר עליו דווקא שאין לבעל הבית שם תבן דאם יש שם תבן הוי כאילו דר עמו שם גבית לר' מאיר דחשיב בית התבן כמקום דירה בפרק הדר ולא אסרי אהדדי: הוי. קשה דאשכחן דקרי עירוב לשיתוף בפ׳ הדר (לעיל ד׳ עה.)

ח סמג לאון סה טור ש"ע א"ח סי שנג סעיף א: יש ג מיי פ"א מהלטת עירוביו הלכה טו סמג לאוין א טוש"ע א"ח סי

שסו סעיף ג: ד מיי' פ"ד שם הלכה ח סמג שם טוש"ע שם סי' שע סעיף א: בא ה מיי׳ פ״ל שם הלכה מו יו סמג שם טוש"ע שם סי שפו סעיף ו מיי׳ שם הלכה יט טוש״ע שם סי׳ שפו :סעיף יא

רבינו חננאל .ראמצעי שניהן אסורין כר׳

ש"מ כיוז שכל אחד מהז אויר. א"ל ר' אלעזר לרב. מר הוא דאמר כלומר אתה אמרת כל לזה בשילשול ולזה בזריקה שניהן אסורין בו, (להני) [והני] חורבות כי לזה בזריקה ולזה בשילשול א״ל מי סברת כשורה. פי׳ כשורה בסדר אחת, [לא] (,ב)[כ]חצובה. דעבדין כמין כי יווני. והאמצעית . היא ביז שתי החצירות. ישתים החיצונות נמשכות ייוצאות מחוץ לחצירות. ואין משתמשות החצירות הללו בתוך שני החורבות מיהו זריקה מן החצר על למטה וזריקה מן החורבה לחצר היא ממטה למעלה. לפיכך זריקה של חצר היא בנחת, וקרובה היא לשילשול, לפיכך נותנין לה. וזריקה של חורבה בקשה היא ⁶). פיי מתלת (ב)וכוחצובה. ק-)ניבובה. מתלת להדף, כשורה עומדת על הסדר אחת עם אחת. ומקשינו ומי אמר רב הכי ומקשינן ומי אמו זב הכי והאיתמר שני בתים בשני צידי רשות הרבים, רבה בר רב הונא אמר רב אסור לזרוק מזה לזה, ושמואל אמר מותר. ומפרקינן ולאו אוקימנא דחד מידלי וחד לרבא נימא שמואל דאמר גג הסמוך לרשות הרבים גג יוספון לי שווד יודבים צריך סולם קבוע^ב) להתירו בטילטול מרשות הרבים], לית ליה הא דכי אתא רב דימי א״ר יוחנן . מקום שאין בו אלא ד׳ על ד׳ מותר לבני רשות הרבים ולבני רשות היחיד לכתף עליו ובלבד שלא נמי דאית ליה, כי קאמרי׳ הכא ברשות דרבנן. וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יתר משל תורה יתוב אמרינן ומי אמר רב אין אדם אוסר על חבירו דרד אויר והא איהו דאמר בשתי גגין בשני צידי רשות הרבים אסור לזרוק . מזה לזה. ודחינז ולאו מי אוקימנא כגון חד מידלי וחד מיתתי כו׳. [מתני׳]. הנותז עירובו בבית שער אוסר. אמרי משמיה דרב